

Fogh Rasmussen (V):

Jeg er nødt til at rette en enkelt ting, som hr. Camre sagde. Hr. Camre påstod, at jeg havde brugt udtrykket »tåbelige socialdemokratiske regeringer«. Det vil jeg gerne klart tilbagevise. Jeg har ikke brugt udtrykket »tåbelige« om de tidligere, socialdemokratiske regeringer. Men når nu hr. Camre selv er kommet til at sige det, må det vel være en illustration af rigtigheden i det gamle ord, der siger, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

Jes Lunde (SF):

Før jeg begynder at kommentere regeringens forslag til finanslov, kan der måske være grund til at hæfte sig lidt ved den situation, det bliver fremsat i. Den borgerlige regering havde midt i september måned 4 års fødselsdag, og flere aviser benyttede lejligheden til at gøre en slags status over regeringens politik. En avis skrev således: »Statsminister Poul Schlüter kan i dag fejre fire års jubilæum på sin post. Den opgave, der var regeringens egentlige eksistensberettigelse, at rette op på dansk økonomi, er endnu ikke løst. Og regeringen har rystet på hånden så længe, at det heller ikke sker inden næste valgdag.«

Nu kunne man jo tro, at det bare var SFs avis, Socialistisk Weekend, der havde så barsk en leder, men det var faktisk dagbladet Børsen, der skånselsløst og ærligt skar igennem. Væk fra al jubeloptimismen og regeringspartiernes forsøg på at snakke udenom. Tallene taler jo også deres eget uafviselige sprog.

Det første år regeringen sad, var underskuddet på betalingsbalancen 12 mia. kr., andet år 18 mia., tredje år 28 mia. og fjerde år, 1986, forventes det at komme over 30 mia. kr. Og offentliggørelsen i går af handelstallene for september måned var jo en trist påmindelse om, at det fortsat går nedad.

Så har jeg hørt, at ordførerne for regeringspartierne forsøger at bortforklare problemerne med, at det blot er renter af gammel gæld, men det grænser jo til det uheldige. Renteudgifterne udgør ganske vist broderparten af de løbende underskud, men hvis vi ser på betalingsbalancen fratrukket renteudgifter, får vi situationen skåret ud i pap. Udviklingslinjen har da været, at regeringen

har fået vendt resultatet fra et overskud på 6 mia. i 1983 og 5 mia. i 1984 til et underskud på 2 mia. i 1985 og et skønnet underskud på 7 mia. i 1986. Konklusionen er helt klart, at regeringen er selvstændigt ansvarlig for en drastisk nedadgående tendens; ingen bortforklaringer duer.

Og så er regnestykket endda nådigt, for egentlig burde man jo også trække olieprisfaldet ud for at få en bedømmelse af regeringens egen politik. Her har regeringen hentet en udefra kommende forbedring på ca. 10 mia. kr., som den har ødslet bort.

Det er selvfølgelig kedeligt at have så mange tal i en ordførertale, men det er desværre nødvendigt. Når regeringen forsøger at smyge ansvaret af sig, må vi andre jo dokumentere, hvordan tingene reelt hænger sammen.

For mange er betalingsbalancen sikkert også en by i Rusland, men i SF er vi ærligt bekymrede over udviklingen, fordi de velstillede i øjeblikket solder alle de penge op, som vi har så hårdt brug for til social genopretning.

Regeringen har jo blandt meget andet skabt utrolig store sociale skel i sin regeringstid. De dårligst stillede, arbejdsløse, efterlønsmodtagere, bistandsmodtagere og syge, har fået deres levevilkår forringet betydeligt. Lavtlønsområdet på det private arbejdsmarked og stort set alle i den offentlige sektor har mærket den hårde økonomiske politik.

Først blev lønningerne fastsat et godt stykke under inflationen og på det private arbejdsmarked oven i købet under, hvad arbejdsgiverne havde spillet ud med. Dernæst blev der gennemført økonomiske indgreb uden nogen form for sociale kompensationer, så alle, der ikke selv kunne tage sig til rette, blev presset længere ned.

Men pengene er jo ikke bare forsvundet, de er blevet givet til arbejdsgiverne og de i forvejen velhavende, således som det hele tiden har været Schlüterregeringens klare politik. Den borgerlige filosofi blev smykket med en teori om, at når de rige blev rigere, ville de investere i produktion og eksport til gavn for hele samfundet. Men sådan gik det ikke.

Vi kan nu dokumentere sort på hvidt, at mens de årlige overførsler fra lønmodtagerne til deres arbejdsgivere er vokset med 40-50 mia. kr. om året, er det kun omkring en fem-